

Az Amerikai Magyar Népszava/Szabadság ez év július 22-i számában olvasom a Magyarországon megjelenő Heti Világgazdaságból átvett cikket. A cikk írója, Murányi Gábor, „Parancsra önként” főcím használatával azt írja, amit az Amerikai Magyar Népszava/ Szabadság nagyrészen megismétel. Szerencsére a Népszava sokkal könnyebben megválaszolható címet választott: “A csendőrség szerepe a holocaustban”.

Mint azoknak az embertelen tébolyéveknek élő szemtanuja elérkezettnek látom az időt, hogy egyszer és mindenkorra megválaszoljam a vándormadarakként vissza-visszatérő kérdést: MI VOLT A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐRSÉG SZEREPE A HOLOCAUSTBAN?

A válasz egyszerű, határozott és vitathatatlan: Ellátni rendeltetésének és hivatásának minden feladatát HIVEN, BECSÜLETTEL ÉS VITÉZÜL!

Mi volt a Magyar Királyi Csendőrség feladata? Idézem a Szervezeti Határozványokat: “Feladata: működési területén a személy és vagyónbiztonság megóvása, a büntetőtörvények, rendeletek és szabályrendeletek megszegésének, a véletlenségből vagy bármely természetű mulasztásból eredő szerencsétlenségeknek, veszélyeknek és károknak lehető megakadályozása, a büntetőtörvények, rendeletek és szabályrendeletek ellen védők kinyomozása és az illetékes hatóságoknak való átadása, illetőleg feljelentése.”

Fenti bekezdés a csendőrség szerepének hivatalos magyarázata. Ennek az esküvel fogadott szerepnek és elhivatottságnak szolgálatától nem tudta eltéríteni sem a császár, sem a népköztársaság, sem a tanácsköztársaság, sem a kormányzóság.

A csendőreskü nem ismert részrehajlást sem társadalmi, sem faji, sem vallási alapon és személyében a csendőr csak Istene parancsolatainak, szolgálatában pedig az állam törvényeinek és előjárói parancsainak engedelmeskedett.

Aki a csendőrséget summásan (collective) elítéli, az előítéletében oly mértékben elvakult, hogy csak sajnálni lehet.

Amiről beszélni kell, az a csendőrnek egyéni, szolgálati magatartása, hisz azért kizárólagosan ő volt felelős. Minden csendőrtisztet nem ismertem, de nem hiszem, hogy volt, aki szolgálatban elkövetett mulasztást vagy éppen visszaélést eltűrt volna. Tudom, ”concepció” perek százával ítélték el csendőröket, de azokban a megtorlás volt a szempont, nem a tények. Demokratikus jogrendi államokban (máshol mint Magyarországon) is voltak csendőrperek, de azok felmentéssel végződtek bizonyítékok hiányában.

A szomorú valóság az, hogy 1944 márciusában a német megszállás megfosztotta Magyarországot szuverén teljhatalmától és idegen érdek eszközévé tette azokat a szerveket is amelyek a személy és vagyónbiztonság megóvására lettek felállítva, köztük a csendőrséget.

Felesleges volna vitatkozni arról, hogy a tények értelmezésében miként lesz az igazságból gázság, ezért egyszerűen megszólaltatok egy máramarosszigeti zsidó vallású magyar állampolgárt: „A rabbiképző főiskolán voltam 1944 március 19-én. Akkor jöttek be az első

németek; udvariasak voltak, s mi azt gondoltuk ez is elmulik egyszer. Tíz nap múlva, március 29-én elrendelték a sárga csillag viselését.”

Nem hiszem, hogy magyarázni kellene, hogy ellentétben a Magyarországot környező államokkal, ahol a “zsidótalanítási folyamat” már két évvel előbb megtörtént, a mi csonka kis országunkban 1944 március 19-ig a “személy és vagyonbiztonság” védelmére felállított csendőr testület megóvott *minden* magyar állampolgárt, kivéve a bűncselekmények elkövetőit.

Újra a fentebb említett máramarosszigeti zsidó (izralita) vallású magyar állampolgár szavait idézem: „Mint tudjuk, 1944-ig Budapest csendes békés város volt. Folyt a háború, de a zsidók Budapesten egy különös hallucinációban éltek. A Yeshivák tömve voltak földalatti bachurimmal, akik Lengyelországból jöttek. A Hasidista rabbik Szatmár, Sziget és Nagyvárad között utazgattak. A kávéházak tele voltak. Furcsa biztonságérzetünk volt...”

Tárgyilagosság érdekében megnevezem az idézetek íróját: A Nobeldíjas Elie Wiesel.

Későbbiekben az író felteszi a következő döntő kérdést: “Mi történt volna, ha az első, második és negyedik szállítmány szétszalad a szigeti állomáson?” A válasz kritikus fontosságú: az **elővezető** csendőrnek **nem volt fegyverhasználati joga**. Másszóval, a csendőrségi SZUT (Szervezeti és Szolgálati Utasítás) 49. Par 33. pontja alapján szigorral betanított és eligazított csendőr **NEM HASZNÁLTA VOLNA FEGYVERÉT A MENEKÜLŐ ELŐVEZETETTEK ELLEN**.

Ezzel szemben világosan nyilvánvaló “fogolyszóktetés” vétségét vagy büntetést kimerítő tevékenységnek sem lehetett részese, mert a BTK 448. Par. nem csupán szabadságvesztéssel, de hivatal vesztéssel is sújtotta volna a törvénytörő csendőrt.

Azon indokolással, hogy a Népszava/Szabadság a Heti Világgazdaság cikkét közölte rövidített formában méltányosnak vélem, hogy a HVG-ben leközölt válaszcikkemet is ismertesse a Népszabadság. A HVG-ban leközölt válaszcikkben ugyanis tárgyilagos magyarázatot adtam a „csendőrpuccs” mondájának alaptalanságáról és remélem, hogy a csendőrség Kormányzói Hűségjele sem lesz kérdéses a jövőben.

Végül is becsületes meggyőződéssel hiszem, hogy a „sárgacsillagos háztömbök igazságtalanul jogfosztott izraelita vallású magyar állampolgárai” között lesznek, akik emlékezni tudnak a Budapesten velük szomszédságban állomásozó megerősített kaposvári csendőr zászlóaljra, azokra a kakastollas, élet- és vagyonbiztonságot védő, vasfegyelem alatt állókra, akik nap mint nap járőreikkel hiúsították meg a dorbézoló SS és nyilas suhancok garázdálkodásait. Jó tudni, hogy aki emlékezni tud abból a negyed millió Budapestre zsúfolt zsidóból, talán lehetségesnek tartja, hogy életét a volt Magyar Királyi Csendőrségnek köszönheti.

v. Kiss Gábor
Apopka, 1994. augusztus 11.